

Udskrift af dombogen

DOM

Afsagt den januar 2018 i sag nr. BS xx/2017:

FOA som mandatar for **sagsøger**

mod
Ankestyrelsen
Teglholmsgade 3
2450 København SV

Sagens baggrund og parternes påstande

Den marts 2006 pådrog sagsøgeren, **sagsøger** sig en arbejdsskade i forbindelse med sit arbejde som social-og sundhedshjælper. Arbejdsskaden i form af smerter i ryggen opstod ved et løft/vrid, da sagsøgeren skulle hjælpe en overvægtig person på toilettet.

Denne sag drejer sig om, hvorvidt arbejdsskaden har været årsag til et erhvervsevnetab, som berettiger sagsøgeren til erstatning, herunder navnlig om der er grundlag for at foretage et fradrag i hendes erhvervsevnetab med henvisning til konkurrerende skadesårsager. Arbejdsskadestyrelsen har den juni 2007 fastsat sagsøgerens varige mén efter arbejdsskaden til 10 %

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

Påstand 1

Sagsøgte, Ankestyrelsen, skal anerkende, at sagsøgeren som følge af den anerkendte arbejdsskade den marts 2006, er påført et midlertidigt erhvervsevnetab på 55 % med virkning fra juli 2008 og frem til august 2011, subsidiært en af retten skønsmæssigt fastsat mindre procentsats og/eller senere virkningstidspunkt.

Påstand 2

Ankestyrelsen skal anerkende, at **sagsøger** som følge af den anerkendte arbejdsskade er påført et midlertidigt erhvervsevnetab på 25 % med virkning fra september 2011 og frem til juni 2014, subsidiært en af retten skønsmæssigt fastsat mindre procentsats.

Påstand 3

Ankestyrelsen skal anerkende, at **sagsøger** som følge af den anerkendte arbejdsskade er påført et erhvervsevnetab på 50 % med virkning fra juni 2014, jf. arbejdsskadesikringslovens § 17a, stk. 4, subsidiært en af retten skønsmæssigt fastsat mindre procentsats.

Ankestyrelsen har nedlagt påstand om frifindelse.

Oplysningerne i sagen

Dommen er i medfør af retsplejelovens § 218 stk.2 affattet uden fuldstændig sagsfremstilling.

Sagsøgeren har fri proces.

I Ankestyrelsens afgørelse af februar 2016 hedder det bl.a. :

"...

Ankestyrelsen har møde truffet afgørelse om fastsættelse af årslønnen. Vi har herefter truffet afgørelse om spørgsmålet om erstatning for tab af erhvervsevne som følge af din overgang til fleksjob.

Resultatet er

- *Din årsløn er fastsat til 267.000 kroner.*
- *Vi finder ikke grundlag for at tilsidesætte Arbejdsskadestyrelsens vurdering om ikke at genoptage deres tidligere afgørelser om er hvervsevnetabsprocent under revalidering på ulovbestemt grundlag.*
- *Vi genoptager ikke vores tidligere afgørelse af marts 2012 på ulovbestemt grundlag*
- *Du har ikke ret til erstatning for tab af erhvervsevne. Erstatningen bortfalder derfor.*

Vi er således kommet til samme resultat som Arbejdsskadestyrelsen vedrørende fastsættelse af årsløn.

Vi ændrer Arbejdsskadestyrelsens afgørelse af maj 2015 om erstatning for tab af erhvervsevne som følge af, at du blev bevilliget fleksjob.

Der var enighed på mødet.

....

Begrundelsen for afgørelsen om årsløn

Arbejdsskadestyrelsen har forvaltningsretligt genoptaget deres afgørelse og fastsat din årsløn til 267.000 kroner, idet du på skadestidspunktet arbejdede på deltid.

...

Vi er enige i Arbejdsskadestyrelsens fastsættelse af din årsløn til skønmæssigt 267.000 kroner.

...

Spørgsmålet om genoptagelse af erhvervstabsprocenten under revalideringsperioden

Vi vurderer, at Arbejdsskadestyrelsen var berettiget til ikke at genoptage deres tidligere afgørelser om fastsættelse af din erhvervsevnetabsprocent, imens du var på revalidering.

Vi har lagt vægt på, at Arbejdsskadestyrelsen har fastsat din erhvervsevnetabsprocent til skønmæssigt 15 procent. Ved vurderingen har de lagt vægt på dine kompetencer og dine muligheder for at opretholde en indtjening, hvis muligheden for revalidering ikke forelå.

Det følger af vores praksis i principafgørelse U-20-03, at der ved vurderingen af erhvervsevnetabsprocenten tages udgangspunkt i oplysninger om sikredes tidligere erhverv, tidligere og nuværende indtægt, sikredes alder, evner og uddannelse samt skadens art og omfang og sikredes muligheder for at påtage sig et arbejde uden revalidering.

Det fremgår således af principafgørelsen, at erhvervsevnetabsprocenten skal fastsættes ud fra et skøn og ikke på baggrund af en lønberegning. Vi finder derfor ikke grundlag for at tilsidesætte arbejdsskadestyrelsens skøn.

....

Spørgsmålet om forvaltningsretlig genoptagelse af vores afgørelse af marts 2012

...

Vi vurderer, at der ikke er grundlag for forvaltningsretligt at genoptage vores tidligere afgørelse af marts 2012.

Vi har lagt vægt på, at vi ved afgørelsen vurderede, at din erhvervsevne ikke var nedsat efter endt revalidering til lægesekretær.

Vi fandt, at du havde en fuld erhvervsevne som lægesekretær, hvor det var muligt for dig at opretholde en indtjening, som ikke var 15 procent eller mere under, hvad du kunne have tjent, hvis arbejdsskaden ikke var indtrådt.

Det indgik i vores vurdering, at du den juni 2007 fik tilkendt et varigt men på 10 procent for lænderygsmarter med udstråling til venstre ben.

Videre indgik det i vores vurdering, at arbejdet som lægesekretær ikke indeholder rygbelastende arbejde, samt er der mulighed for varierende arbejdsstillinger. Dit skånebehov kunne således tilgodeses i dette arbejde.

Desuden indgik det i vores vurdering, at du under din revalidering arbejdede 37 timer.

Din advokat har anført, at når der beregnes en ny årsløn, så er der også grundlag for at hæve din erhvervsevnetabsprocent.

Vi bemærker hertil, at ændringen af din årsløn ikke ændrer på, at du fortsat har en højere indtægt som lægesekretær på fuld tid.

Vi har opreguleret den skønsmæssigt fastsatte indtjening på skadestidspunktet på 267.000 kroner til 2011-niveau ved at gange 267.000 med brøken $459.000/387.000$, som er den maksimale årsløn i henholdsvis 2011 og 2005. Den opregulerede indtjening svarer til omkring 316.000 kroner.

Det fremgår af uddannelsesguiden, at en nyuddannet lægesekretær i år 2009 tjente omkring 25.422 kroner om måneden, svarende til en årlig indtjening i 2009 på omkring 305.000 kroner.

Vi har opreguleret indtjening for en nyuddannet lægesekretær i år 2009 til år 2011-niveau. Vi har opreguleret indtjeningen til år 2011, da du blev færdig revalideret til lægesekretær i år 2011. Vi har opreguleret ved at gange indtjeningen på 305.000 med brøken $459.000/434.000$, som er den maksimale årsløn i henholdsvis 2011 og 2009. Indtjeningen for en nyuddannet lægesekretær svarer i 2011-niveau til omkring 322.000 kroner.

Begrundelsen for afgørelsen om afslag på erstatning for tab af erhvervsevne.

Vi vurderer fortsat, at arbejdsskaden ikke har nedsat din erhvervsevne med 15 procent eller derover. Vi vurderer, at der er andre årsager til,

at du er tilkendt fleksjob end arbejdsskadens følger.

Det fremgår af sagens oplysninger, at du under din revalidering til lægesekretær arbejdede 37 timer om ugen. Du blev den september 2011 efter endt revalidering ansat som lægesekretær hos sygehus Sønderjylland på 30 timer.

I januar 2012 blev du sygemeldt på grund af en depression.

Du blev den juni 2014 bevilliget fleksjob, og du overgik til ledighedsydelse.

*I perioden juni 2012 til oktober 2012 var du i praktik som lægesekretær hos *arbejdsplads* hvor du arbejdede mellem 18-20 timer om ugen. I perioden januar 2013 til maj 2013 arbejdede du mellem 6-9 timer om ugen hos *arbejdsplads* Du var på dette tidspunkt i et smertehåndteringsforløb og et livsstilsforløb, som satte visse begrænsninger i forhold til din arbejdstid. Din arbejdsgiver har oplyst, at du ikke fremstod dårligere end i dit første praktik forløb, og dermed formodentligt kunne arbejde flere timer.*

I perioden juni 2013 til september 2013 var du i praktik som konditor, idet du havde en interesse herfor. Dit praktikforløb viste, at du kunne arbejde cirka 6 timer om ugen.

Det fremgår af de kommunale akter, at din arbejdsevne blev væsentligt forringet efter dit forløb ved smerteklinikken og dit livsstilsforløb. Din arbejdsevne var herefter på cirka 2 timers arbejde 3 gange i ugen.

Vi vurderer fortsat, at følgerne af arbejdsskaden ikke er til hinder for, at du som færdig revalideret lægesekretær, kan oppebære et tilsvarende indtægtsniveau som før arbejdsskaden.

Vi vurderer også, at det er overvejende sandsynligt, at der er andre årsager end arbejdsskadens følger til, at du er bevilliget fleksjob.

I den forbindelse er det indgået i vores vurdering, at du ved arbejdsskaden blev påført en bløddelsskade i ryggen, som efter en lægelig vurdering ikke udvikler sig over tid.

Det er også indgået i vores vurdering, at årsagen til din sygemelding skyldtes din psykisk tilstand, som med overvejende sandsynlighed ikke har sammenhæng med arbejdsskaden.

..."

Forklaringer

Sagsøgeren har forklaret, at arbejdsulykken indtraf, da hun skulle hjælpe en svært overvægtig dame på toilettet. Sagsøgeren skulle skubbe liftstykket ned bag ved damen, og da damen derved var ved at falde forud af sin kørestol måtte sagsøgeren stemme imod for at forhindre et fald. Derved fik hun et knæk i ryggen. Lige efter episoden værkede det i ryggen, men efterhånden tiltog smerterne. Hun kunne ikke mærke det med det samme, men næste morgen kunne hun næsten ikke komme ud af sengen og stort set ikke gå. Hun havde haft problemer med ryggen tidligere, men det sad længere oppe. Hun kom tilbage i arbejde. Som enlig mor var hun nødt til at arbejde, men det gik ad helvede til. Der kom mange sygemeldinger, og det blev påtalt. Hun kunne ikke fortsætte i arbejdet som social- og sundhedshjælper. Før hun holdt, havde hun i en periode prøvet med en 7/7 ordning med natarbejde, men det gik heller ikke. Det var en rutchebanetur rent smertemæssigt. Hun vidste ikke, hvilket arbejde hun ellers skulle vælge, og hun gennemgik i den forbindelse en test, der pegede på arbejdet som lægesekretær. Det var et arbejde, som man ikke mente var rygbelastende. Hun fik uddannelsen som lægesekretær, men det fungerede heller ikke. Hun havde mange, mange sygemeldinger og fungerede ikke socialt i den periode. Hun kunne kun med nød og næppe gennemgå uddannelsen. Hun blev truet med at blive smidt ud på grund af manglende fremmøde. Hun fik en special stol og en pude til bilen. Det var de hjælpemidler, man gav hende. Hun måtte også sygemelde sig under den praktik, som indgik i uddannelsen til lægesekretær. Uddannelsen var ikke tilrettelagt med skånehensyn. Da hun var færdiguddannet, fik hun et 30 timers vikariat, men det kunne hun ikke klare. Hun måtte fortsat sygemelde sig, men hendes leder pressede hårdt på, idet hun fik at vide, at hun blev nødt til at tage hensyn til sine kollegaer. Det tog hårdt på hende. Hun sygemeldte sig i januar 2012, 3-4 måneder henne i vikariatet. De mange timer på arbejdet, gav hende problemer med at få hverdagen til at fungere. Sygemeldingen i januar 2012 skyldtes psykiske problemer som følge af hele forløbet, presset fra arbejdsgiveren og et mangeårigt smertehelvede. Hun havde ikke haft psykiske problemer før arbejdsskaden. Hun var blevet moppet i skolen men ikke værre end så mange andre. Som barn havde hun egen hest. Det krævede en del arbejde, som hun var i stand til at klare. Hun har aldrig mærket noget til, at hun skulle have Morbus Scheuermann. Hun havde psykiske problemer i 2015, men der var ikke tale om nogen depression. Når man havde gennemgået et forløb som hendes, var det nødvendigt, at få ryddet op, og det var derfor hun blev henvist til psykolog. Når henvisningen var begrundet med depression, var det for at få tilskud. Det var lægen, der skrev det. Hun er ikke i behandling i dag. Hun arbejder nu som lægesekretær på en lægeklinik 3½ time om ugen. Hun kunne godt arbejde lidt mere, men der er ikke timer til det på lægeklinikken. Hun tror ikke, at hun kan klare mere end 12 timer om ugen, hvis hun skal have en nogenlunde hverdag. I nogle perioder har hun haft flere timer, men har så efterfølgende haft fri til at rekreere

JG

speciallæge i ortopædkirugi, lægekonsulent hos

Ankestyrelsen, har forklaret, at arbejdet som ortopædkirurg også indebærer neurokirurgi, og at han som læge har arbejdet med rygkirugi, idet der er et stort overlap mellem de to specialer. Som lægekonsulent for Ankestyrelsen behandler han ca. 500 sager om året. Sagsøgerens arbejdsskade opstod ved et vrid, der medførte en bløddelsskade. Der var således ikke tale om en diskusprolaps men om skade på ledbånd og muskler. En sådan skade vil normalt fortage sig efter 1-2 år, og den vil normalt ikke udvikle sig over tid. MR - scanningen viste, at der ikke var tegn til diskusprolaps. Sagsøgeren har andre gener, som ikke kan anses for følger af arbejdsskaden. Der er beskrevet episoder med depression, og sagsøgeren har haft en svær overvægt, som vil belaste både led og muskler. På et tidspunkt var der tale om et BMI på 38. Desuden er der konstateret den medfødte lidelse Morbus Scheuermann som ofte vil give gener i ryggen ved løft. Endvidere er der konstateret en degenerativ ryglidelse. Der er konstateret slidforandringer svarende til knæskallerne. Der er således konkurrerende årsager til sagsøgerens erhvervsevnetab, som intet har med arbejdsskaden at gøre. De andre lidelser, Morbus Scheuermann og den degenerative ryglidelse er kommet som led i en fremadskridende proces. Vidnet finder det overvejende sandsynligt, at en forværring af omfanget af rygsmerterne, som sagsøgeren oplevede det hen mod slutningen af 2011, overvejende sandsynligt skyldtes noget andet end arbejdsskaden nemlig Morbus Scheuermann og de degenerative forandringer i ryggen. Vidnet har ved at gennemgå sagsøgerens medicinliste for de første år kunnet konstatere, at hun i den første lange periode kunne klare sig med relativt beskedne smertestillende midler. De funktionsbegrænsninger, som skyldes bløddelsskaden, vil være relativt beskedne. Isoleret set vil arbejdet som lægesekretær opfylde de behov for skånehensyn, som arbejdsskaden kræver. Der er under dette arbejde mulighed for at skifte arbejdsstilling, og der er tale om et relativt varieret arbejde. Når sagsøgeren har haft behov for at gå ned i tid, må det skyldes de konkurrerende skadesårsager og kan ikke anses for en følge af hændelsen i 2006. Vidnet har konstateret, at sagsøgerens far har problemer med diskusprolaps. Han er ikke bekendt med, hvad faderen tidligere har været beskæftiget med, men selvom diskusprolapsene skulle være betinget af hans erhverv, vil det ikke medføre nogen ændret vurdering vedrørende sagsøgeren. Vidnet har ved sin vurdering lagt til grund, at sagsøgerens bløddelsskade er fremkommet ved et vrid. At dette har været årsagen, fremgår af sagsøgerens egen beskrivelse af arbejdsskaden og arbejdsgiverens anmeldelse af den. Vidnet mener, at den fastsatte méngrad på 10 procent ligger lidt højt set i betragtning af, at sagsøgeren ifølge speciallægeerklæringen fra 2007 havde fuld bevægelighed i ryggen. Morbus Scheuermann er en medfødt lidelse, som fortrinsvis findes hos drenge. Morbus Scheuermann vil normalt være hjemsendelsesårsag ved en session. De fleste har milde gener, men nogle kan stadig have gener i voksenalderen. Der skal ofte en MR - scanning til, før diagnosen kan stilles. Degenerative forandringer i ryggen giver ikke altid symptomer.

LO speciallæge i psykiatri, lægekonsulent hos Ankestyrelsen, har forklaret, at han som konsulent hos Ankestyrelsen deltager i 8-12 sager pr.

uge. Han har været psykiatrisk overlæge i 24 år. Han har i sin vurdering navnlig set på de lægelige akter og navnlig haft fokus på det psykiatriske. I denne sag foreligger der kun få oplysninger. Det fremgår af praksislægens journal fra 2009, at sagsøgeren har bedt om lykkepiller, men dette ebbede tilsyneladende ud uden behandling. I 2012 måtte sagsøgeren sygemelde sig. Ifølge lægen var årsagen til dette overvejende psykiske forhold, og sagsøgeren blev henvist til psykolog. Dette havde en god effekt, og sagsøgeren kom tilbage i sin normalt tilstand, men i 2015 var det galt igen, og hun bad om flere konsultationer hos psykologen. Hvis de psykiske symptomer havde været en følge af arbejdsskaden, ville de normalt have vist sig efter et halvt års tid. Det er ikke normalt, at de først viser sig flere år senere. Vidnet mener ikke, at de psykiske symptomer skyldtes arbejdsskaden. Denne vurdering er dels baseret på den manglende tidsmæssige sammenhæng og dels på selve skadens karakter. En bløddelsskade som sagsøgerens vil normalt ikke udvikle psykiske symptomer. Hos sagsøgeren har der været tilbagevendende perioder med psykiske problemer med neutrale perioder ind i mellem. Vidnet vi samlet vurdere, at årsagen til sagsøgerens psykiske problemer nok mere har været af biologisk karakter i form af en endogen depressionssygdom, som er kendetegnet ved, at patienten intet orker, sover dårligt, har svært ved at huske o.s.v. Funktionsevnen kan gradvist nedsættes for hver gang patienten har en depressiv periode. Der vil være tale om en vis social stigmatisering efter en depression, idet det kan være svært at komme ind på arbejdsmarkedet igen. Hvis sagsøgerens depression havde været en følge af arbejdsskaden ville vidnet have ventet en mere konstant depressiv tilstand. Det forløb, som sagsøgeren har haft, kan ikke nødvendigvis anses for forårsaget af en endogen depression, men sagsøgeren finder det ikke overvejende sandsynligt, at depressionen skyldtes arbejdsskaden. En kronisk smertetilstand vil kunne give anledning til depression. Der er ikke før arbejdsskaden oplyst noget om psykiske problemer hos sagsøgeren, men hun har været udsat for visse psykiske belastninger. Psykologen beskriver i 2013 en moderat depression. Vidnet finder ikke noget i praksislægens optegnelser, men det har slået ham, at man ikke kan få en henvisning til psykolog for andet end depression, så vidnet har antaget, at det var en depression, som var baggrunden for lægens henvisning.

Parternes synspunkter

Sagsøgeren har i sit påstandsdokument og under sin procedure blandt andet gjort følgende gældende:

1. Spørgsmålet om genoptagelse

Ankestyrelsen har gjort gældende, at midlertidigt erhvervsevnetab som omfattet af påstand 1, alene vil kunne få virkning fra den marts 2009, og ikke tilbage fra den juni 2008, som gjort gældende i den nedlagte påstand 1, og som også fastsat i Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse af januar 2010 (bilag 12) .

Til støtte herfor anfører Ankestyrelsen, at sagen er genoptaget efter

Arbejdsskadesikringslovens § 41, og at der i tilfælde af genoptagelse efter § 41 ikke udbetales erstatning fra et tidligere tidspunkt end datoen for anmodning om genoptagelse.

Herimod bemærkes, at hele spørgsmålet om erhvervsevnetab er anmodet forvaltningsretligt genoptaget ved mail af oktober 2013 (bilag 27). Det er denne anmodning som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring tager stilling til i afgørelsen af maj 2015, og som blev påklaget ved brev af juni 2015 og ved mail af juni 2015 (bilag 31-32), og som Ankestyrelsen tiltræder ved afgørelsen februar 2016, der er til prøvelse i nærværende sagsanlæg.

Ved mailen af oktober 2013 blev Arbejdsmarkedets Erhvervssikring anmodet om forvaltningsretligt at genoptage spørgsmålet om fastsættelse af årslønnen samt fastsættelse af erhvervsevnetabsprocenten. Dette både for den periode, hvor sagsøgeren var under revalidering, og for perioden efter revalidering, hvor hun arbejdede i et vikariat, indtil hun blev sygemeldt.

Af mailen fremgår også klart, at der anmodes om forvaltningsretlig genoptagelse, fordi der er sket en *retlig fejl*. Den retlige fejl baserer sig på en forkert anvendt årsløn i forhold til gældende regler og praksis, som tillige har indvirkning på erhvervsevnetabsprocenten og dette for hele perioden.

I disse tilfælde er erstatningen ikke begrænset til et tidspunkt, der ligger fra anmodning om genoptagelse. Genoptagelsen er netop ikke baseret på ændrede forhold, men på en oprindelig fejl i afgørelsen, hvilket indebærer, at hvis afgørelsen genoptages, vil den blive annulleret og erstattet med en ny afgørelse. Den nye afgørelse vil selvsagt skulle baseres på den dokumentation, som var gældende på tidspunktet for afgørelsen, dog i lyset af de indsigelser, der er kommet efterfølgende vedrørende subsumption af jus og faktum. Genoptagelsen kan derfor ikke indebære, at virkningstidspunktet i afgørelsen, som anmodes genoptaget, flyttes.

Arbejdsskadesikringslovens § 17, stk. 9, omtaler også alene arbejdsskadesikringslovens § 41 og 42 og ikke også forvaltningsretlig genoptagelse.

2, Fastsættelsen af sagsøgerens samlede erhvervsevnetab

I arbejdsskadesikringslovens § 17, stk. 2, hedder det:

”Ved bedømmelsen af tabet af erhvervsevne tages hensyn til tilskadekomnes muligheder for at skaffe sig indtægt ved sådant arbejde, som med rimelighed kan forlanges af den pågældende efter dennes evner, uddannelse, alder og muligheder for erhvervmæssig omskoling og optræning.”

Af forarbejderne til bestemmelsen, jf. her side 17 i Betænkning nr. 792/1977 vedrørende Arbejdsskadeforsikring, fremgår:

”En korrekt erstatningsudmåling forudsætter herefter en vurdering af skadelidtes erhvervmæssige muligheder, såfremt skaden ikke var sket, sammenholdt med en vurdering af hans erhvervs muligheder den skete skade taget i betragtning.”

Derudover fremgår det på side 54 i samme betænkning:

”Sikringsstyrelsens opgave bliver i hvert enkelt tilfælde at tilvejebringe de bedst mulige oplysninger om skadelidtes erhvervs- og indtægtsforhold forud for arbejdsskadens indtræden, og på dette grundlag udøve et skøn over pågældendes fremtidige erhvervs- og indtægtsmuligheder under den forudsætning, at skaden *ikke* var indtruffet.

...

Sikringsstyrelsen må dog tilrettelægge sin sagsbehandling således, at skadelidte ikke kommer til at vente urimeligt længe på sin erstatning, men samtidig indarbejde en revisionspraksis således, at den endelige erstatningsudmåling kommer til at *svare til skadelidtes faktiske tab.*”

(Kursiveret her)

Som også indledningsvist anført må det lægges til grund som ubestridt mellem parterne, at sagsøgeren før arbejdsskaden var rask og velfungerende, og at hun havde fuld erhvervsevne.

Som det fremgår af redegørelsen af forløbet ovenfor, har sagsøgeren efter skaden haft vedvarende og betydelige rygsmerter efter arbejdsskaden. Kommunen vurderede derfor ud fra de lægelige akter, at hun ikke kunne fortsætte arbejdet som social- og sundhedshjælper. Herefter blev hun tilkendt revalidering og blev uddannet som lægesekretær. Hun blev også senere visiteret til fleksjob, idet hun heller

ikke i arbejdet som lægesekretær kan arbejde fuld tid.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har ved afgørelse af januar 2010 (bilag 12) fastsat årslønnen til 245.000 kr. Opregulerer man denne løn til 2008, ville sagsøgeren i 2008 – og ud fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings praksis herfor – have en forventet indtjening på $(419.000/396.000 \times 245.000) = 259.230$ kr.

Med udgangspunkt heri, må det lægges til grund, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ved sin afgørelse samtidig skønnede sagsøgerens aktuelle indtjeningsevne pr. juli 2008 til 220.345,50 kr., som svarer til 85 % af den opregulerede løn på 259.230 kr.

Som det fremgår af sagen, indebar følgerne efter arbejdsskaden imidlertid, at sagsøgeren senest pr. juli 2008 midlertidigt var vurderet stort set uden erhvervsevne, ligesom følgerne efter arbejdsskaden nødvendiggjorde, at sagsøgeren i perioden juli 2008 til august 2011 kom under revalidering til lægesekretær.

På baggrund heraf og med henvisning til navnlig bilag 7 samt bilag 9-10 gøres det til støtte for påstand 1 gældende, at sagsøgeren i denne periode og ved egen evne alene realistisk ville kunne oppebære omtrent halvdelen af en fuldtidsindtægt for en ufaglært – altså svarende til en årsindtægt på omtrent 125.000 kr.

Samtidig fremgår det af FOA's lønberegning, at sagsøgeren i 2008 kunne forventes at have tjent 285.885,82 kr., jf. bilag 38.

I den forbindelse bemærkes, at det klart følger af lovens forarbejder, at myndighederne forudsættes i hvert enkelt tilfælde at tilvejebringe de bedst mulige oplysninger over skadelidtes aktuelle og forventede erhvervs- og indtægtsforhold med henblik på at dække skadelidtes *faktiske tab*.

Det gøres herefter gældende, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i forbindelse med genoptagelsen af afgørelsen og ændring af årslønnen, tillige burde have forhøjet sagsøgerens erhvervsevnetab og fastsat det til 56,3 % – altså nedrundet 55 %. Procentsatsen svarer til forskellen mellem hendes reelt forventede indtægt på 285.885,82 kr. og den realistiske indtægt med skaden på 125.000 kr.

Det er væsentligt mere retvisende for sagsøgerens reelle og aktuelle tab i denne periode, og et erhvervsevnetab på 55 % efterlader i øvrigt fortsat en helt rimelig resterhvervsevne, der tager hensyn til såvel sagsøgerens unge alder og det forhold, at hun var i stand til at gennemføre sin uddannelse til lægesekretær.

Under alle omstændigheder bør erhvervsevnetabet for denne periode retteligt fastsættes på baggrund af en forventet indtjeningsevne, der tager udgangspunkt i den ved afgørelse af maj 2015 fastsatte årsløn på 267.000, som efter opregulering til 2008 lyder på $(419.000/396.000 \times 267.000) = 282.507,58$ kr.

Erhvervsevnetabet må herefter som minimum fastsættes til 22 % – altså nedrundet 20 % – svarende til differencen mellem 282.507,58 kr. og den i afgørelse af januar 2010 vurderede indtjeningsevne på 220.345,50 kr., jf. oven for.

Formålet med den midlertidige fastsættelse af erhvervsevnetabet er netop, at den sikrede skal have dækket sit aktuelle tab. De to faktorer er indbyrdes afhængige. Allerede af den grund skal procentsatsen sættes op, når årslønnen sættes op – navnlig når man anvender årslønnen som billede på den forventede indtjening, hvilket de i øvrigt truffne afgørelser i sagen afslører, har været tilfældet.

Derfor skulle Arbejdsmarkedets Erhvervssikring også – i forbindelse med genoptagelsen af årslønnen – samtidig have forhøjet erhvervsevnetabsprocenten og fastsat den til 20 % i stedet for 15 %. Det bestrides i den forbindelse, at en forskel på 7 % er af en sådan bagatelagtig størrelse, at årslønsforhøjelsen ikke skal have en konsekvens for erhvervsevnetabsberstatningen, jf. Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings bemærkning herom i afgørelsen af maj 2015.

Til støtte for påstand 2 gøres det gældende, at sagsøgeren ikke – som lagt til grund af Ankestyrelsen ved afgørelsen af marts 2012 (bilag 20) – var i stand til at varetage et arbejde som lægesekretær på ordinære vilkår. Tværtimod viser det efterfølgende forløb med al tydelighed, at sagsøgeren ikke på noget tidspunkt siden arbejdsskaden har været i stand til at arbejde i en fuldtidsstilling som lægesekretær.

Sagsøgeren var ganske vist pr. september 2011 færdigrevalideret som lægesekretær, men hun formåede aldrig at komme op på fuld tid. I

begyndelsen arbejdede hun i et vikariat 30 timer om ugen med hjælpemidler. Arbejdet tærede dog på hende i en grad, at hun intet personligt overskud havde, men måtte lægge sig, når hun kom hjem. Der blev også – på grund af hendes sygefravær – indgået en § 56-aftale med Sønderborg Kommune (bilag 26).

Sagsøgeren blev alligevel senere sygemeldt, og det senere praktiskforløb i juni 2012 ved ***arbejdsplads*** (jf. side 77-78 i bilag 10), afslørede, at hun maksimalt kunne arbejde 3-3½ time om dagen og under alle omstændigheder maksimalt 20 timer om ugen (jf. side 61, side 64, side 70-72 og side 76 i bilag 10).

I juni 2014 blev hun så visiteret til fleksjob.

For så vidt angår procentsatsen fremgår det af lønsedlen fra september 2011 (bilag 15) , at sagsøgeren oppebar en månedsløn på 20.611,65 kr. inkl. ATP- og pensionsbidrag. Det svarer til en samlet årsløn på kr. 247.339,80. Heroverfor står lønberegningen udarbejdet af FOA (bilag 28) ,hvoraf fremgår, at sagsøgerens samlede forventede årsløn som social- og sundhedshjælper i 2011 ville have været kr. 330.923,40, var skaden ikke sket.

Sammenholder man disse faktorer, bliver erhvervsevnetabet 25,26 % - og altså afrundet 25 %.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring burde derfor ved afgørelsen af november 2011 (bilag 16) have fastsat erhvervsevnetabet til 25 %, og ikke 15 %.

Endelig gøres det til støtte for påstand 3 gældende, at sagsøgerens erhvervsevnetab fra juni 2014 (hvor hun overgik til ledighedsydelse) må fastsættes til 50 %, jf. arbejdsskadesikringslovens § 17 a, stk. 4.

Af den af FOA udarbejdede lønberegning fremlagt som bilag 38 fremgår således, at sagsøgeren i 2015 kunne have oppebåret en årsindtægt på 349.722,03 kr. Til sammenligning lød sagsøgerens faktiske årsindtægt i 2015 på 175.152,00 kr., jf. Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse af maj 2015 (bilag 30) .

Forskellen på den forventede og den faktiske indtægt udgør 50 %.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har da også i sin afgørelse af maj 2015 fastsat det samlede erhvervsevnetab til 50 %, idet man dog ikke har indhentet oplysninger om den faktisk forventede lønudvikling som ellers forudsat i forarbejderne, men derimod blot har taget udgangspunkt i en opregulering.

3. Grundlaget for fradrag - Ankestyrelsens bevisbyrde

Sagsøgeren har ubestridt en anerkendt arbejdsskade. Allerede af denne grund forudsætter ordlyden af arbejdsskadesikringslovens § 12, stk. 2, at Ankestyrelsen alene kan foretage fradrag i et samlet påvist erhvervsevnetab, hvis erhvervsevnetabet *med overvejende sandsynlighed må henføres til forhold, der er arbejdsskaden uvedkommende.*

Om forståelsen af arbejdsskadesikringslovens § 12, stk. 2, har Højesteret senest ved dom af 11. december 2015 gengivet i UfR 2016.1149 H udtalt følgende:

”Vi finder endvidere, at der til afkræftelse af formodningen efter bestemmelsens ordlyd og formål må kræves en sædvanlig konkret bevisbedømmelse, der kan sidestilles med den, der kræves ved bedømmelse af forudbestående lidelser, jf. herved bl.a. Højesterets domme gengivet i UfR 1998.1627, UfR 2010.168 og UfR 2010.1197.”

Af disse domme fremgår, at det ikke er tilstrækkeligt, at dokumentationen i sagen *kunne antyde*, at generne kan henføres til andre forhold. Der skal langt mere til. Af dommen fra 1998 fremgår eksempelvis, at en konkurrerende gene skulle frembyde en *”nærliggende risiko for på ny at fremkalde smerter, der ville påvirke hendes erhvervsevne”*, hvis der efter den tidligere § 13 (nu § 12, stk. 2) skulle kunne foretages fradrag herfor. Højesteret vurderede på det grundlag, at Sikringsstyrelsen ikke havde opfyldt sin bevisbyrde.

Ankestyrelsen har ved afgørelsen af februar 2016 (bilag 35) vurderet, at det ikke er arbejdsskaden, som ligger til grund for, at sagsøgeren blev tilkendt fleksjob i juni 2014, men at det derimod skyldes hendes psykiske tilstand.

Det fremgår imidlertid af både sagens lægelige og kommunale akter, at sagsøgeren blev sygemeldt som følge af rygsmerter og depression jf. notat i jobcenterets journal af februar 2012 (bilag 10) samt notat fra Smerteklinikken Give af oktober 2012 (bilag 22). Af sidstnævnte fremgår det endvidere, at sagsøgeren har modtaget behandling hos psykolog og føler sig psykisk stabil, og at hun ikke har modtaget medicinsk behandling for depression. Psykologbehandlingen blev afsluttet i 2012.

Hertil kommer at sagsøgerens depression er en direkte følge af hendes manglende fysiske formåen, som igen er en følge af hendes rygsmerter. Der er ikke tale om en selvstændigt nytilkommet lidelse, som *med overvejende sandsynlighed* ville være opstået uafhængigt af den anerkendte arbejdsskade.

Det er i den forbindelse også almindelig lægefaglig anerkendt, at en kronisk smertetilstand helt naturligt vil påvirke den psykiske tilstand. Jævnfør også formuleringen på side 2 i bilag N, hvoraf fremgår – som også gengivet i svarskriftet:

»sagsøger er udfordret af komplekse kroniske smerter i sin ryg og venstre ben. Smerterne giver hende nedsat koncentrationsevne og hukommelse.

...

Hun har fortsat rygsmerter med nedsat koncentration og hukommelse. Teamet har også vægtet, at ^{sagsøger} jf. psykologen **BB** udtaler, at ^{sagsøger} har en vis psykisk skrøbelighed og er afhængig af, at hun mødes med velvilje, rummelighed, opfindsomhed og fleksibilitet.”

Der er altså tale om kognitive gener knyttet til smerterne og blot en vis psykisk skrøbelighed. Under alle omstændigheder er der ikke noget grundlag for at henføre sagsøgerens erhvervsmæssige situation i 2014 (hvor hun fik tilkendt fleksjob) til hendes psykiske tilstand, eftersom denne var stabil allerede i slutningen af 2012.

Tilkendelsen af fleksjob kan derfor udelukkende hænges op på det forhold, at sagsøgeren ikke kan arbejde på fuld tid grundet smerter i ryggen. Det skal understreges, at sagsøgeren ikke før arbejdsskaden havde haft rygsmerter af nogen art, og at hun derfor heller ikke har været sygemeldt som følge af sådanne smerter. Hun havde heller ikke i øvrigt været erhvervsmæssigt begrænset af eksempelvis psykiske

gener.

Angående overvægten udtaler Ankestyrelsens lægekonsulent i øvrigt i bilag O, at hendes overvægt er yderst belastende for kroppen. Desuden bemærker han, at sagsøgeren er diagnosticeret med en depression, ligesom han udtaler, at sagsøgeren har en Mb Scheuermann sygdom, hvilket ofte medfører rygsmerter og nedsat funktion. Med andre ord vil den ikke altid føre til gener og nedsat funktion.

Supplerende hertil bemærkes, at det af ambulans notat af maj 2010 – vedrørende en undersøgelse ved Sygehus Sønderjylland, Ortopædkirurgisk afdeling – fremgår, at lægen ikke finder, at sagsøgerens Mb Scheuermann har betydning for hendes gener (jf. side 53 i bilag 3) .

Som tidligere anført har sagsøgeren da også frem til arbejdsskaden kunne arbejde uden et funktionstab som følge af sin overvægt, ligesom hun også kunne arbejde uden et funktionstab som følge af sin Mb Scheuermann. Sagsøgeren har ikke været erhvervsmæssigt begrænset som følge af disse omstændigheder. Der er derfor heller ikke med henvisning hertil grundlag for at gøre fradrag i hendes samlede erhvervsevnetab.

Om den generelle betydning af overvægt kan også henvises til dommen UfR 2010.168 H, hvor Højesteret udtalte, at der ikke var *”holdepunkter for at overvægten uden arbejdsskaden under alle omstændigheder ville påvirke hendes erhvervsevne indenfor nærmere fremtid”*.~ Ankestyrelsen blev derfor dømt til at anerkende, at der ikke kunne foretages fradrag med henvisning til skadelidtes overvægt.

Endelig har Ankestyrelsen til støtte for sin afgørelse gentagne gange gjort gældende, at der ikke er anført sikkert grundlag for at tilsidesætte afgørelsen. Hertil bemærkes, at Ankestyrelsen ikke med henvisning til sikkert grundlag kan løfte sin bevisbyrde efter bevisformodningsreglen i Arbejdsskadesikringslovens § 12, stk. 2, som denne er anvendt og udlagt af Højesteret i gældende praksis.

Sammenfattende har Ankestyrelsen derimod ikke påvist et grundlag for at foretage fuldt fradrag i sagsøgerens erhvervsevnetab, eftersom det ikke med de fremlagte akter er dokumenteret, at sagsøgerens eventuelle konkurrerende gener frembød en nærliggende risiko for på ny at fremkalde smerter, der ville påvirke hendes erhvervsevne, ligesom Ankestyrelsen heller ikke med det fremlagte har dokumenteret holdepunkter for, at sagsøgerens uden arbejdsskaden under alle

omstændigheder ville påvirke hendes erhvervsevne indenfor nærmere fremtid.

Derimod må hele sagsøgerens dokumenterede erhvervsevnetab, som angivet i de nedlagte påstande, henføres til arbejdsskaden.

Ankestyrelsen, har i sit påstandsdokument og under sin procedure blandt andet gjort følgende gældende:

Sagen angår prøvelse af Ankestyrelsens afgørelse af februar 2016 (bilag 35) , hvorved Ankestyrelsen stadfæstede Arbejdsstyrelsens afgørelse af maj 2015 (bilag 30) for så vidt angår spørgsmålene om genoptagelse, og ændrede afgørelsen således, at sagsøgeren ikke var berettiget til erstatning for tab af erhvervsevne som følge af den anerkendte arbejdsskade den marts 2006.

Det gøres overordnet gældende, at der ikke er grundlag for at tilsidesætte Ankestyrelsens afgørelse af februar 2016 (bilag 35) .

Ad sagsøgerens påstand 1 - perioden fra den juli 2008 til den august 2011

Idet påstand 1 angår en periode henholdsvis før og efter anmodningen om genoptagelse, er anbringenderne til sagsøgers påstand 1 inddelt i to perioder.

Perioden fra og med den juli 2008 til den marts 2009 Sagsøgeren anmodede ved brev af februar 2009 (bilag A) (modtaget marts 2009) om genoptagelse af spørgsmålet om tab af erhvervsevne på grund af ændringer i hendes arbejdsituation.

Arbejdsskadestyrelsens afgørelse af januar 2010 (bilag 12) blev genoptaget ved Arbejdsskadestyrelsens afgørelse af maj 2015 (bilag 30) med hjemmel i arbejdsskadesikringslovens § 41. Der udbetales i disse sager ikke erstatning fra et tidspunkt, der ligger før anmodningen om genoptagelse, jf. arbejdsskadesikringslovens § 17, stk. 9.

Det forhold, at der i genoptagelsesansøgningen er anført, at

genoptagelse skal ske på forvaltningsretligt grundlag ændrer ikke ved, at sagen – på Arbejdsskadestyrelsens initiativ – blev genoptaget efter arbejdsskadesikringslovens § 41, fordi betingelserne herfor var opfyldt (der var væsentlige ændringer af sagsøgerens erhvervsmæssige situation) .

Som det også fremgår af Arbejdsskadestyrelsens afgørelse af maj 2015 (bilag 30) , fandt Arbejdsskadestyrelsen alene grundlag for på forvaltningsretligt grundlag at genoptage afgørelsens vedrørende fastsættelsen af *årslønnen* – og ikke på forvaltningsretligt grundlag at genoptage afgørelsen om *tab af erhvervsevne*.

På den baggrund skal Ankestyrelsen allerede af den grund frifindes for den del af påstanden, der vedrører perioden forud for den marts 2009.

Perioden fra og med den marts 2009 til den august 2011 Ankestyrelsen har med rette vurderet, at der ikke var grundlag for at genoptage Arbejdsskadestyrelsens tidligere afgørelser januar 2010 (bilag 12) og december 2010 (bilag 13) om fastsættelse af sagsøgerens midlertidige erhvervsevnetabsprocent, imens hun var på revalidering.

Ved bedømmelsen af tabet af erhvervsevne tages hensyn til tilskadekomnes muligheder for at skaffe sig indtægt ved sådant arbejde, som med rimelighed kan forlanges af den pågældende efter dennes evner, uddannelse, alder og muligheder for erhvervsmæssig omskoling og optræning, jf. arbejdsskadesikringslovens § 17, stk. 2.

I overensstemmelse hermed følger det af principafgørelse U-20-03, at der ved vurderingen af erhvervsevnetabsprocenten tages udgangspunkt i oplysninger om sikredes tidligere erhverv, tidligere og nuværende indtægt, sikredes alder, evner og uddannelse samt skadens art og omfang og sikredes muligheder for at påtage sig et arbejde uden revalidering.

Det fremgår også af principafgørelsen, at erhvervsevnetabsprocenten

skal fastsættes ud fra et skøn og ikke på baggrund af en lønberegning.

Sagsøgerens erhvervsevnetabsprocent er i perioden fastsat skønsmæssigt til 15 procent under hensyn til hendes kompetencer og muligheder for at opretholde en indtjening, hvis muligheden for revalidering ikke forelå. Der henvises til begrundelsen i Arbejdsskadestyrelsens afgørelser januar 2010 (bilag 12) og december 2010 (bilag 13) .

Sagsøgeren har ikke godtgjort et sikkert grundlag for at tilsidesætte dette skøn, hvorfor Ankestyrelsen skal frifindes.

Sagsøgerens påstand 2 - Perioden fra den september 2011 til den juni 2014

Til støtte for frifindelsespåstanden gøres det gældende, at der ikke er grundlag for at genoptage Ankestyrelsens afgørelse af marts 2012 (bilag 20) på forvaltningsretligt grundlag.

En sag kan genoptages på forvaltningsretligt grundlag, hvis der er kommet nye oplysninger af så væsentlig betydning, at der er en vis sandsynlighed for, at sagen ville have fået et andet udfald, hvis de nye oplysninger havde foreligget i forbindelse med den oprindelige afgørelse. Der kan også ske genoptagelse på forvaltningsretligt grundlag, hvis der er begået væsentlige sagsbehandlingsfejl eller de retlige forhold, der er lagt til grund for afgørelsen har ændret sig.

Sagsøgeren har ikke fremsat anbringender om, at der er begået væsentlige sagsbehandlingsfejl, eller at de retlige forhold, der er lagt til grund for afgørelsen, har ændret sig

Ikke en vis sandsynlighed for et andet resultat

Til støtte for, at Ankestyrelsen afgørelse af marts 2012 (bilag 20) burde have været genoptaget, har sagsøgeren gjort gældende, at hun ikke var i stand til at varetage et arbejde som lægesekretær på ordinære vilkår.

Ved afgørelsen af marts 2012 (bilag 20) fandt Ankestyrelsen, at sagsøgerens erhvervsevne ikke var nedsat efter endt revalidering til lægesekretær.

Ankestyrelsen vurderede med rette, at sagsøgeren havde en fuld erhvervsevne som lægesekretær, hvor det var muligt for hende at opretholde en indtjening, som ikke var mindst 15 procent mindre end, hvad hun kunne have tjent, hvis arbejdsskaden ikke var indtrådt.

Ankestyrelsen lagde i afgørelsen vægt på, at sagsøgeren den juni 2007 fik tilkendt et varigt mén på 10 procent for lænderygsmerter med udstråling til venstre ben. Ankestyrelsen lagde desuden vægt på, at et arbejde som lægesekretær ikke indeholder rygbelastende arbejde, samt at der i arbejdet var mulighed for varierende arbejdsstillinger.

Sagsøgerens skånebehov kunne således tilgodeses i dette arbejde. Endelig indgik det i Ankestyrelsens vurdering, at sagsøgeren under sin revalidering arbejdede 37 timer ugentligt.

Sagsøgeren har ikke ved stævningen fremlagt nye, væsentlige oplysninger, som tilvejebringer en vis sandsynlighed for, at sagen ville have fået et andet udfald.

På den baggrund skal Ankestyrelsen frifindes for sagsøgerens påstand 2.

Sagsøgerens påstand 3- Perioden fra den juni 2014 og frem.

Ankestyrelsen har med rette vurderet, at sagsøgeren ikke har et erhvervsevnetab på 15 % eller mere, jf. arbejdsskadesikringslovens § 17, som følger af arbejdsskaden, samt at følgerne efter arbejdsskaden ikke nedsætter hendes indtjeningsevne sammenlignet med indtjeningsniveauet før arbejdsskaden.

Efter arbejdsskadesikringslovens § 12, stk. 1, 2. pkt., kan erstatning nedsættes eller bortfalde, hvis den aktuelle lægelige eller sociale situation ikke udelukkende kan henføres til arbejdsskaden. Et påvist

erhvervsevnetab skal dog anses som en følge af arbejdsskaden, medmindre overvejende sandsynlighed taler herimod, jf. § 12, stk. 2.

Ved bedømmelsen af tabet af erhvervsevne tages hensyn til tilskadekomnes muligheder for at skaffe sig indtægt ved sådant arbejde, som med rimelighed kan forlanges af den pågældende efter dennes evner, uddannelse, alder og muligheder for erhvervsmæssig omskoling og optræning, jf. arbejdsskadesikringslovens § 17, stk. 2.

Ankestyrelsen har med rette vurderet, at følgerne af arbejdsskaden ikke er til hinder for, at sagsøgeren som færdig revalideret lægesekretær kan oppebære et tilsvarende indtægtsniveau som før arbejdsskaden.

I den foreliggende sag taler overvejende sandsynlighed imod, at det samlede tab af erhvervsevne samt hendes overgang til fleksjob kan anses for at være en følge af den anerkendte arbejdsskade af marts 2006.

Sagsøgeren blev ved arbejdsskaden alene påført en bløddelsskade i ryggen, som efter en lægelig vurdering ikke udvikler sig over tid. Årsagen til sagsøgerens sygemelding var hendes psykiske tilstand, som med overvejende sandsynlighed ikke har sammenhæng med arbejdsskaden.

Da intet i de lægelige akter understøtter, at arbejdsskadens følger skulle forhindre sagsøgeren i at arbejde i samme omfang som hidtil, er der ikke påvist et sikkert grundlag for at tilsidesætte Ankestyrelsens vurdering.

Ankestyrelsen skal derfor frifindes for sagsøgerens påstand 3.

Rettens begrundelse og afgørelse

Påstand 1

Den januar 2010 traf Arbejdsskadestyrelsen afgørelse om, at sagsøgerens tab af erhvervsevne var 15 %, og at hendes årsløn skulle fastsættes til 245.000 kr. Den oktober 2013 har sagsøgeren bedt om, at denne afgørelse blev genoptaget på forvaltningsretligt grundlag, idet sagsøgerens årsløn rettelig var 267.500 kr. Den maj 2015 traf Arbejdsskadestyrelsen afgørelse om at den tidligere afgørelse vedrørende årslønnen skulle genoptages på forvaltningsretligt grundlag, og at årsløn skulle fastsættes til 267.000 kr. Desuden traf Arbejdsskadestyrelsen bestemmelse om, at sagsøgerens tab af erhvervsevne skulle fastsættes til 15 % med virkning fra den juni 2014, hvor sagsøgeren overgik til ledighedsydelse. Ankestyrelsen har i sin afgørelse den februar 2016 tiltrådt, at sagsøgerens årsløn var fastsat til 267.000 kr. Derimod fandt Ankestyrelsen ikke grundlag for på ulovbestemt grundlag at ændre sin tidligere afgørelse af marts 2012 om, at sagsøgeren ikke havde ret til erstatning for tab af erhvervsevne.

Erhvervsevnetabsprocent skal fastsættes skønsmæssigt, når den skadelidte er under revalidering, og procentsatsen er derfor ikke direkte afhængig af årslønnen, men fastsættes ud fra et skøn over, hvad skadelidte med følgerne af arbejdsskaden skønnes at ville have kunnet tjene, hvis muligheden for revalidering ikke havde foreligget. Den omstændighed, at årslønnen er ændret, kan derfor ikke i sig selv begrunde, at afgørelsen skal genoptages på forvaltningsretligt grundlag. Herefter og idet der ikke er grundlag for at tilsidesætte Ankestyrelsens skønudøvelse, tages Ankestyrelsens påstand om at nægte genoptagelse på forvaltningsretligt grundlag til følge.

Påstand 2

Den marts 2012 traf Ankestyrelsen afgørelse om, at sagsøgeren ikke var berettiget til erstatning for erhvervsevnetab, idet man fandt at sagsøgeren trods arbejdsskadens følger var i stand til at varetage en fuldtidsstilling som lægesekretær, som hun var blevet revalideret til, og at sagsøgerens skånebehov kunne opfyldes i en stilling som lægesekretær, samt at hun som lægesekretær i en fuldtidsstilling ville kunne opnå en højere årsløn, end hun havde før arbejdsskaden.

Sagsøgeren har den oktober 2013 anmodet om genoptagelse af denne afgørelse på forvaltningsretligt grundlag, idet der til støtte herfor bl.a. henvistes til, at der ved Ankestyrelsens afgørelse var anvendt forkerte forudsætninger vedrørende sagsøgerens løn efter afslutningen på revalideringen, idet sagsøgeren ikke var i stand til at arbejde som lægesekretær på fuld tid.

Det lægges til grund, at sagsøgeren ikke efter sin revalidering har været i stand til at arbejde på fuld tid som lægesekretær. Efter de forklaringer der er afgivet af de lægesagkyndige vidner **LO** og **JG**

må dette med overvejende sandsynlighed antages at have haft anden årsag end arbejdsskaden, nemlig en af arbejdsskaden uafhængig psykisk lidelse samt følgerne af sagsøgerens overvægt, lidelsen Morbus Scheurmann og en degenerativ ryglidelse.

Det må således efter de afgivne forklaringer lægges til grund, at sagsøgeren uanset følgerne af arbejdsskaden ville have kunnet bestride en fuldtidsstilling som lægesekretær, hvis ikke hun også havde haft de øvrige lidelser. Selv om sagsøgerens årsløn er ændret, må det antages, at hendes indtjening i en fuldtidsstilling som lægesekretær ville have oversteget også den forhøjede løn som social- og sundhedshjælper. Der finde herefter ikke grundlag for at genoptage Ankestyrelsens afgørelse af marts 2012 på forvaltningsretligt grundlag. Ankestyrelsen frifindes herefter for sagsøgerens påstand 2.

Påstand 3

Som anført ovenfor vedrørende påstand 2 må det efter de lægesagkyndige vidners forklaringer lægges til grund, at arbejdsskaden isoleret set ikke ville have forhindret sagsøgeren i at varetage en fuldtidsstilling som lægesekretær, således at hun havde kunnet opretholde sit hidtidige indtægtsniveau, hvis ikke hun på grund af andre arbejdsskaden uvedkommende lidelser var blevet forhindret i dette. På denne baggrund tiltrædes Ankestyrelsens afgørelse om, at sagsøgerens endelige erhvervsevnetab som følge af arbejdsskaden ikke har været 15 % eller derover. Ankestyrelsen frifindes herefter for sagsøgerens påstand 3.

Efter sagens udfald i forhold til de nedlagte påstande skal statskassen i h.t. meddelt fri proces betale sagsomkostninger til Ankestyrelsen. Sagsomkostningsbeløbet skal dække Ankestyrelsens udgifter til advokat incl. moms.

Thi kendes for ret:

Ankestyrelsen frifindes.

I sagsomkostninger skal statskassen inden 14 dage betale Ankestyrelsen 150.000 kr.

Poul Henrik Pedersen
dommer

/jan

Udskriftens rigtighed bekræftes.
Retten i Sønderborg, den 11. januar 2018.

Janne Stokbæk, kontorfuldmægtig